

ESPAI D'OPINIONS N°40 Maig 2011

Jaume Obrador Soler

**President
Veïns sense fronteres**

BASTA JA DE SILENCIS CÒMPLICES

Seria injust i poc seriós creure que la indignació creixent de moltes ciutadanes i ciutadans amb el crit de DEMOCRÀCIA REAL YA està fora de lloc o que la moguda del 15 M no serveix per res. Crec que fins i tot els polítics han entès el missatge i veuen que molta de gent no va de bromes, que està farta de dobles llenguatges i que caldrà canviar actituds, prendre decisions clares, repensar la democràcia i escoltar la veu de la ciutadania "indignada".

Des del món de la cooperació al desenvolupament, des de les organitzacions socials que treballam amb entusiasme i compromís per aportar el nostre granet d'arena en la lluita contra l'exclusió social, la pobresa extrema i la fam i a favor d'un partenariat just i equitable, hi ha tota una sèrie de qüestions que ens preocupen i lògicament ens indignen:

1. Que a la crisi financera mundial actual l'estiguin pagant, no el que l'han provocada, sinó les víctimes de sempre, mentre hi ha ja més d'una tercera part de la humanitat que viu amb menys de dos dòlars diaris i que cada dia moren 30.000 infants de menys de 5 anys a causa de la pobresa (21 infants per minut).
2. Que dels 1.200 milions de persones que viuen sota el llindar de la pobresa –amb menys d'un dòlar diari- el 70% són dones.
3. Que 75 de cada 100 persones que pateixen fam són productores d'aliments (agricultors, camperols, sense terra, pescadors...), mentre que es produeixen aliments suficients per alimentar la població mundial, com ha reconegut el mateix Ban Ki-moon, Secretari general de l'ONU, i que els 75% dels agricultors del món són dones i elles posseeixen només el 1% de la terra en propietat.

4. Que es permeti destinar diàriament a nivell mundial 3.300 milions d'euros a despeses militars i tràfic d'armes, quan la mateixa ONU reconeix que bastaria una reducció d'un 10% del total de despesa militar anual per acabar amb la pobresa extrema i la fam a nivell planetari, mentre 13.000 persones moren diàriament a causa de la guerra.
5. Que les despeses de 2 dies de guerra bastarien per escolaritzar durant un any tots els infants del món.
6. Que cada 30 segons mori un infant africà de paludisme i 6 milions d'infants morin cada any de malnutrició a nivell mundial.
7. Que més del 40% de la població mundial tingui manca de serveis sanitaris i una sexta part –1 persona de cada 6- no tingui accés a l'aigua potable.
8. Que 1 de cada 16 dones de l'Àfrica Subsahariana mor durant l'embaràs o amb motiu del part, mentre el risc en els països enriquits es redueix a 1 dona sobre 2.800.
9. Que la dona s'hagi convertit en arma de guerra, sobre tot a les zones on l'espoliació de matèries primeres ha esdevingut la causa fonamental dels conflictes bèl·lics i de les violacions i abusos dels drets humans.
10. Que les solucions aportades es redueixin bàsicament als retalls de les despeses socials i de les conquestes de l'Estat de Benestar, per un costat, i, per l'altre, a unes injeccions multimilionàries als grups financers, perquè tenen la poca vergonya d'amenaçar perquè no guanyen tant com tenien previst i, al mateix temps, s'atreveixen a distribuir enormes beneficis entre els seus executius.
11. Que l'1% del que s'aportà l'any 2008 per salvar el sistema financer bastaria per eradicar la pobresa en el món.
12. Que 3 ciutadans dels EE.UU. posseeixin junts una fortuna superior al PIB de 42 dels països empobrits i que el 10% més ric del món gaudeixi del 70% de tota la riquesa mundial, mentre que fins i tot a Europa hi hagi 80 milions de persones que viuen en situació de pobresa i d'exclusió social.
13. Que no es sigui valent per acabar amb els paradisos fiscals sabent que permeten el tràfic de droga, d'armes i de persones.

14. Que en el Consell de Seguretat de les Nacions Unides s'atreveixin a parlar de pau i de drets humans i a promoure conferències internacionals de pacificació, mentre que 5 de les grans potències que s'hi asseuen controlen el 80% del tràfic d'armes

Ha arribat l'hora d'aixecar-se, no per fer la guerra, sinó per construir la pau, la convivència i el respecte entre les persones i els pobles. Les noves tecnologies permeten avui, cosa impensable fa uns anys, la participació activa, fins i tot no presencial, per poder passar de súbdits a ciutadanes i ciutadanes capaços de dir BASTA, basta de corrupció, basta de mentides o promeses que no es pensen complir, basta de dobles llenguatges, basta de voler construir la pau amb violència i armes. Ha arribat l'hora, com bé diu Federico Mayor Zaragoza, de "convertir-nos...de silenciosos en participatius; d'espectadors en actors...", d'adonar-nos que "estam dotats d'intel·ligència" per anar construïnt amb seny un món més just, habitable i solidari.

Ens trobam davant una crisi multidimensional: social, financera, alimentària, mediambiental, política, ètica...I davant aquesta mena de catàstrofe humanitària només queda, per tant, un camí: la mobilització ciutadana. Ha arribat l'hora de reaccionar, de sortir de la "prehistòria humana", la de la cultura de la guerra entre les persones i els pobles, per avançar de forma decidida cap a una nova fase, la de la Història, la de la cultura de la pau, del diàleg entre els éssers humans que volem viure en una pau basada en la justícia social, la qual cosa implica lògicament un canvi de sistema. Sí, la revolta dels "indignats", el moviment del 15M, ha de ser un revulsiu per començar a construir una nova forma de fer política, de fer escoltar la veu del poble, la dels "fins ara" sense veu. És hora d'escriure junts –totes i tots els indignats- una nova pàgina de la història de la Humanitat.

Vull acabar dient que als meus 71 anys, havent treballat durant molts d'anys, des d'organitzacions de la societat civil i en xarxa, per una democràcia al servei del poble, per a una participació ciutadana real, avui em sent satisfet de veure que la "indignació" creix contra una democràcia feble, contra polítics corruptes, contra els que no escolten la veu del poble ni les veus de la indignació contra un sistema excloent i terriblement injust. Em sumo a totes aquestes veus per dir amb ells BASTA. Hi ha avui de bell nou un raig d'esperança, cal unir-nos, treballar junts, cada persona des de les seves capacitats i habilitats, des del pacifisme més profund, però des de la convicció i l'esperança que un ALTRE MÓN ÉS POSSIBLE i que la veu dels "indignats" és més necessària que mai per repensar, refer, recrear la democràcia que pretenem construir, el poder del poble des de la cultura de la pau.